

Sygn. akt I ACa 1290/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 grudnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Beata Wolfke- Kobzar
Sędziowie:	SSA Tadeusz Nowakowski (spr.) SSA Janusz Kaspryszyn
Protokolant:	Małgorzata Kurek

po rozpoznaniu w dniu 14 grudnia 2012 r. we Wrocławiu na rozprawie
sprawy z powództwa **Rolniczej Spółdzielni Produkcyjnej im. (...)**
w P.

przeciwko **(...) S.A. we W.**

o zapłatę

na skutek apelacji strony powodowej

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 24 września 2012 r. sygn. akt I C 254/12

- 1. oddala apelację;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego 2 700 zł kosztów postępowania apelacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 24.09.2012 r. Sąd Okręgowy oddalił powództwo Rolniczej Spółdzielni Produkcyjnej im. (...) w P. przeciwko (...) S.A. z siedzibą we W. o zapłatę kwoty 81.537,92 zł (pkt I) i zasądził od strony powodowej na rzecz pozwanej kwotę 3.634 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd ten wydał w oparciu o następujące, istotne ustalenia faktyczne.

W dniu 1.04.2010 r. strona powodowa zawarła z pozwaną spółką umowę kontraktacyjną na kampanię 2010/2011. Przedmiotem umowy było wytworzenie i dostarczenie przez plantatora (stronę powodową) do producenta cukru (strony pozwanej) korzeni buraka cukrowego o standardowej jakości rozumianej zgodnie ze wskazanym w umowie zapisem rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22.10.2007 r., w ilości, o parametrach i na warunkach ustalonych

w części I. i II. umowy oraz w załącznikach numer 1-5 do umowy.

W umowie ustalono ceny buraków, a także warunki płatności, zgodnie z którymi 90% należności za odebrane buraki kwotowe miała zostać przelana na rachunek bankowy powoda w terminie do 30 dni po zgłoszeniu ostatniej dostawy, pozostała część należności za buraki kwotowe do 31.01.2011 r., zaś należność za buraki pozakwotowe do 31.03.2011 r., do 31.10.2011 r. oraz wraz z pierwszą ratą należności za buraki kwotowe dostarczone przez plantatora w następnym roku gospodarczym (kampania 2011/2012). Przewidziano także wypłatę przez producenta cukru na rzecz plantatora premii za okrywanie przyzmi, za prawidłowe i kompletne wykonywanie prawa do uprawy i dostawy/kontraktacji, za wcześniejsze dostawy oraz za późniejsze dostawy.

W § 12 ust. 2 umowy strony postanowiły, że umowa wchodzi w życie z dniem podpisania.

W okresie od 8.11.2010 r. do 4.01.2011 r. powód dostarczył pozwanemu przewidzianą w umowie ilość buraków cukrowych kwotowych i pozakwotowych. Pozwany zaś zapłacił powodowi za dostarczone buraki cukrowe.

Pismem z dnia 20.12.2011 r., powód wezwał pozwanego do zapłaty na jego rzecz kwoty 72.080 zł tytułem dodatkowego świadczenia finansowego, o którym mowa w § 7 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 10.03.2011 r. w sprawie warunków zakupu i dostawy buraków cukrowych przeznaczonych do produkcji cukru w ramach kwoty produkcyjnej cukru.

Mając powyższe na uwadze oraz treści rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 10.03.2011 r. na które powoływała się powodowa spółdzielnia i w oparciu, o które konstruowała swoje roszczenie, Sąd I instancji zważył, iż powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie, gdyż rozporządzenie powyższe, które weszło w życie w dniu 30.03.2011 r., a więc po zawarciu przez strony umowy kontraktacji buraków cukrowych (to bowiem miało miejsce w dniu 01.04.2010 r.), nie zmodyfikowało treści łączącej strony, która w dacie wejścia w życie przepisów rozporządzenia z dnia 10.03.2011 r. już wygasła. Rozporządzenie powyższe nie mogło zatem oddziaływać wstecznie w stosunku do dostaw buraków cukrowych zrealizowanych przez stronę powodową na rzecz pozwanej w całości przed wejściem w życie rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi, za które też strona powodowa w całości otrzymała od pozwanej zapłatę przed wejściem w życie powyższego rozporządzenia. Brak nieretroakcji przepisów powoływanego przez powodową spółdzielnię rozporządzenia Sąd ten rozważył i ocenił na gruncie treści art. 3 k.c., jak i treści przepisów rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 10.03.2011 r.

Niezależnie od powyższego Sąd Okręgowy zważył również, iż nawet gdyby przyjąć, że umowa nie została w całości wykonana, zatem w chwili wejścia w życie rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi strony były jeszcze nią związane, nie powodowałyby to modyfikacji umownych obowiązków stron stosownie do przepisów rozporządzenia. Rozważając retrospektywną moc rozporządzenia z dnia 10.03.2011 r. w oparciu o zasady prawa intertemporalnego (tj. dalsze działanie ustawy starej) Sąd ten uznał, iż zasadnym jest stosowanie prawa obowiązującego w chwili zawarcia umowy rodzącej stosunek zobowiązaniowy do skutków tej umowy, w tym wynikających z niej obowiązków stron, nawet jeżeli skutki następują po wejściu w życie nowych przepisów. Sąd I instancji zaakcentował przy tym, iż zastosowanie przepisów rozporządzenia powodowałyby, z chwilą jego wejścia w życie, modyfikację sytuacji prawnej stron będącej konsekwencją ustaleń przyjętych przez nie w umowie kontraktacji – rodziłoby po stronie pozwanego nowy, nieobjęty wolą stron, obowiązek świadczenia pieniężnego, a po stronie powoda odpowiadające temu obowiązkowi uprawnienie. Przyjęcie zatem innego rozwiązania niż zastosowanie dawnego stanu prawnego prowadziłoby do naruszenia zasady autonomii woli stron kształtujących treść stosunku zobowiązaniowego, ze szkodą dla interesów pozwanego.

Reasumując Sąd ten wskazał, iż z uwagi na to, że rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 10.03.2011 r. nie znajduje zastosowania

do stosunku prawnego nawiązanego przez strony na skutek zawarcia umowy kontraktacyjnej z dnia 1.04.2010 r., powodowi nie przysługuje roszczenie o zapłatę dodatkowego świadczenia finansowego przewidzianego w § 7 tego rozporządzenia. Jednocześnie Sąd ten wskazał na marginesie, iż nawet gdyby przepisy rozporządzenia miały zastosowanie do umowy kontraktacji zawartej przez powodową spółdzielnię i pozwaną, to § 7 tego rozporządzenia nie stałby się bezpośrednim źródłem roszczenia powoda o zapłatę dodatkowego świadczenia finansowego.

W powyższym bowiem przepisie (§ 7) określono bowiem jedynie wymaganą treść umów kontraktacji buraków cukrowych kwotowych, wskazując jakie zobowiązania stron powinny zostać zawarte w tych umowach. Rozporządzenie mogłoby więc stanowić jedynie podstawę obowiązku zawarcia przez strony aneksu do umowy, w którym pozwany zobowiązałby się wypłacić powodowi dodatkowe świadczenie finansowe. Z tych wszystkich względów Sąd I instancji uznał, że zbędnym było prowadzenie postępowania dowodowego na okoliczność wysokości dodatkowego świadczenia finansowego.

O kosztach postępowania Sąd ten orzekł w oparciu o treść art. 98 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła strona powodowa, skarżąc go w całości i zarzucając:

1. naruszenie prawa materialnego, przez nie odniesienie się do argumentacji prawnej przedstawionej w pozwie, a dotyczącej art. 3 lit. e, art. 50 ust. 1 i ust. 7, art. 204 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) 1234/2007 ustanawiającego wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisów rozporządzenia o jednolitej wspólnej organizacji rynku (Dz.Urz.UE 2007 L299/1-149) i załącznika II do rozporządzenia Komisji (WE) nr 952/2006 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 318/2006 w odniesieniu do zarządzania rynkiem wewnętrznym cukru oraz systemem kwot, gdzie dochodzone roszczenie zostało oparte w przeważającej mierze na analizie i interpretacji wskazanych przepisów UE;
2. naruszenie prawa procesowego, przez oddalenie wniosku dowodowego o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu ekonomiki rolnictwa;
3. nierozpoznanie istoty sprawy w związku z zaniechaniem zbadania materialnej podstawy żądań pozwu, przez brak analizy powołanych w pozwie przepisów prawa unijnego oraz ich interpretacji i ograniczenie się jedynie do analizy rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z 10.03.2011 r.

Wskazując na powyższe, strona powodowa wniosła o zmianę zaskarżonego orzeczenia w całości, przez uwzględnienie powództwa oraz o zasądzenie na jej rzecz od pozwanej kosztów postępowania za obie instancje, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Nadto skarżąca wniosła również o zwrócenie się do Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości z pytaniem prejudycjalnym w trybie art. 267 Wersji Skonsolidowanej Traktatu o funkcjonowaniu UE, czy wskazane przepisy prawa wspólnotowego mogą być bezpośrednio stosowane wobec regulacji krajowych, w tym wobec sytuacji prawnych, w których nie obowiązywało porozumienie branżowe, ani też nie istniały żadne regulacje krajowe, zastępujące porozumienie branżowe.

W odpowiedzi na apelację, strona pozwana wniosła o jej oddalenie i zasądzenie na jej rzecz od strony powodowej kosztów postępowania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja, jako nieuzasadniona, podlegała oddaleniu.

Na wstępie wskazać należy, iż Sąd Apelacyjny w całości podzielił ustalenia faktyczne, dokonane w sprawie przez Sąd Okręgowy, czyniąc je jednocześnie podstawą swojego rozstrzygnięcia. Sąd I instancji, w wyniku prawidłowo przeprowadzonego postępowania dowodowego, ustalił wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności, które znajdowały odzwierciedlenie w całokształcie zaoferowanego przez strony materiału dowodowego.

Ustalenia te zresztą nie były sporne pomiędzy stronami. Jednocześnie na podstawie tak przeprowadzonego postępowania dowodowego i zgromadzonych dowodów,

Sąd I instancji wywiódł trafne wnioski, znajdujące swoje uzasadnienie w powołanych przepisach prawa.

Odnosząc się już do zarzutów strony powodowej zawartych w apelacji w pierwszej kolejności rozważyć należało ten najdalej idący, tj. dotyczący nie rozpoznania istoty sprawy przez Sąd I instancji.

Zważyć należy, że do „nie rozpoznania istoty sprawy” dochodzi w sytuacji nie zbadania przez Sąd podstawy merytorycznej dochodzonego roszczenia, tj. gdy Sąd nie wniknął w ogóle w całokształt okoliczności sprawy, gdyż pozostając w mylnym przekonaniu ograniczył się do zbadania jedynie określonego zagadnienia.

W realiach analizowanej sprawy, zdaniem Sądu Apelacyjnego, powyższe okoliczności nie zaistniały. Wskazać bowiem należy, iż dochodzone w niniejszym postępowaniu przez stronę powodową żądanie dotyczyło zapłaty przez pozwaną kwoty 81.537,92 zł tytułem dodatkowego świadczenia finansowego, o którym mowa w § 7 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 10.03.2011 r.

w sprawie warunków zakupu i dostawy buraków cukrowych przeznaczonych do produkcji cukru w ramach kwoty produkcji cukru (dalej rozporządzenie MRiRW), co wynika wprost z treści i uzasadnienia pozwu (por. k. 3-4, k. 7-9).

Tak też sformułowane roszczenie zostało poddane prawidłowej, wnikliwej i wielopłaszczyznowej ocenie Sądu I instancji. Ocenę tę Sąd Odwoławczy w całości podziela i przyjmuje za własną.

Podnoszona natomiast przez skarżącą w ramach powyższego zarzutu, jak i zarzutu dotyczącego naruszenia prawa materialnego, okoliczność dotycząca tego, iż Sąd I instancji nie dokonał analizy powołanych przez stronę powodową przepisów prawa wspólnotowego (tj. m.in. art. 3 lit. e, art. 50 ust. 1 i 7, art. 204 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) 1234/2007 oraz załącznika II do rozporządzenia Komisji (WE) nr 952/2006 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 318/2006 w odniesieniu do zarządzania rynkiem wewnętrznym cukru oraz systemem kwot), nie miała istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, gdyż treść przywoływanych przez skarżącą (tak w pozwie, jak i apelacji) aktów prawa wspólnotowego, nie miała wpływu na ocenę prawidłowości zaskarżonego orzeczenia. Inaczej rzecz ujmując, analiza przepisów prawa unijnego, na które wskazuje strona powodowa, nie prowadzi do odmiennej oceny żądania powoda, od tej jakiej dokonał Sąd Okręgowy.

W szczególności wskazać należy, iż art. 3 lit. e rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 o jednolitej wspólnej organizacji rynku, zawiera jedynie definicję roku gospodarczego w sektorze cukru, a zatem, co słusznie dostrzega strona pozwana, nie może on być źródłem jakichkolwiek uprawnień, czy zobowiązań stron.

Nadto zauważyć też trzeba, że przepis powyższy, jak wynika z uzasadnienia pozwu, został przez stronę powodową przywołany celem wykazania, iż umowa zawarta przez strony w dniu 01.04.2010 r. na kampanie 2010/2011, w istocie zawarta została (czy też powinna być zawarta) na rok gospodarczy trwający do 30 września 2011 r., a zatem wiązała strony w dacie wejścia w życie (30.03.2011 r.) rozporządzenia MRiRW z dnia 10.03.2011 r. Powyższe z kolei, w ocenie strony powodowej, uprawniającym czyni wniosek, iż przepisy tego rozporządzenia (a w szczególności

§ 7), znajdują zastosowanie do łączącej strony umowy, a tym samym, że pozwana zobowiązana jest do zapłaty na rzecz strony powodowej dodatkowego świadczenia finansowego, dochodzonego w niniejszym postępowaniu. Kwestia ta zaś została poddana szczegółowej i wnikliwej analizie przez Sąd I instancji, który w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia rozważał, czy przepisy powyższego rozporządzenia mogły wpłynąć (modyfikować) umowę stron zawartą w dniu 1.04.2010 r., w sytuacji, gdy umowa ta wygasła, w związku z wykonaniem zobowiązań stron nią objętych w styczniu 2011 r., jak również przy założeniu, iż umowa ta wiązała strony w dacie wejścia w życie rozporządzenia z dnia 10.03.2011 r. Analizując powyższe, Sąd Okręgowy słusznie wskazał, iż rozporządzenie to nie może oddziaływać, modyfikować uprawnień i obowiązków stron wynikających z umowy z dnia 1.04.2010 r., zawartej prawie rok przed wydaniem rozporządzenia przez MRiRW i w całości wykonanej przez strony (czemu strona powodowa nie przeczyła) przed wejściem powyższego rozporządzenia w życie. Zbędnym byłoby w tym miejscu powielanie przez Sąd Apelacyjny prawidłowej i szeroko przytoczonej argumentacji Sądu I instancji zawartej w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia na powyższą okoliczność, zwłaszcza w sytuacji gdy skarżąca w apelacji argumentacji tej nie zwalcza, w szczególności nie wskazuje na żadne nielogiczności, czy błędy w rozumowaniu Sądu Okręgowego. W powyższym zakresie wskazać jedynie należy, iż Sąd Odwoławczy w całości podziela stanowisko, że w razie zmiany stanu prawnego w czasie trwania stosunku prawnego, stosunek ten winien podlegać ocenie w oparciu o przepisy prawa dawnego.

Reasumując stwierdzić zatem należy, że istotna dla rozpoznania niniejszej sprawy okoliczność, dotycząca zakresu czasowego i zastosowania przepisów rozporządzenia MRiRW do stanów prawnych (umów) zawartych przed jego wydaniem, została trafnie rozważona przez Sąd Okręgowy. Zresztą z oceną tego Sądu, jak już wyżej wskazano, w powyższym zakresie skarżąca w apelacji nie polemizuje i jej nie kwestionuje, zarzucając jedynie, iż Sąd I instancji nie odniósł się do wskazywanych przez nią przepisów prawa wspólnotowego.

Zważyć jednak należy, iż przywoływane przez stronę powodową przepisy prawa unijnego, w szczególności art. 50 ust. 1 i ust. 7 oraz art. 204 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) 1234/2007, a także regulacje zawarte w załączniku II do rozporządzenia Komisji (WE) nr 952/2006 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 318/2006 w odniesieniu do zarządzania rynkiem wewnętrznym cukru oraz systemem kwot, nie stanowią materialnoprawnej podstawy roszczenia strony powodowej dochodzonego w niniejszym postępowaniu.

Zważyć przy tym należy, że nie budzi wątpliwości, iż przepisy rozporządzeń Rady (WE) mogą być bezpośrednio stosowane w prawie krajowym (na powyższe wskazuje zarówno skarżąca, jak i strona pozwana). Przepisy te też w istocie regulowały i wpływały na treść zawartej przez strony w dniu 1.04.2010 r. umowy, która zresztą w swojej treści do nich się odwoływała. Wskazać jednak trzeba,

że w przepisach tych brak jest podstawy materialnoprawnej uprawniającej stronę powodową do żądania od pozwanej zapłaty dodatkowego świadczenia finansowego. Przepisy wspólnotowe, na które powołuje się skarżąca, stymulują kwestie związane

z regulacją rynku cukrowego w Unii Europejskiej, tj. m.in.: ceny referencyjne oraz minimalne buraków; produkcję kwotową; przechowywanie i skup buraków; handel

z państwami trzecimi; jakość standardową produktów, a także – w załączniku nr II do rozporządzenia Komisji (WE) nr 952/2006 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 318/2006, regulującego warunki zakupu buraków – kwestie związane z elementami, jakie winna posiadać umowa zawierana przez dostawcę (sprzedawcę) buraków z przedsiębiorstwem cukrowniczym,

tj. m.in. ilość dostawy buraków kwotowych, cenę zakupu, stałą zawartość cukru w burakach, miejsce gromadzenia i odbioru buraków, terminy płatności.

Niewątpliwie zaś wszystkie te kwestie pozostają bez znaczenia dla rozpoznania niniejszej sprawy, gdyż powyższe regulacje wspólnotowe (przywoływane przez skarżącą) nie przyznają jej uprawnień (roszczenia) do żądania od pozwanej jakichkolwiek dodatkowych świadczeń, poza tymi określonymi w umowie łączącej strony.

Jak słusznie zauważa przy tym sama strona powodowa w pozwie (k. 9), i co także wynika z opinii prawnej złożonej przez nią w sprawie (k. 127), regulacja zawarta w załączniku II pkt XII ust. 3 lit. j rozporządzenia komisji (WE) nr 952/2006, a dotycząca podziału między producentami a sprzedawcami różnicy między ceną referencyjną a rzeczywistą, dotyczy wyłącznie porozumień branżowych, nie zaś umów kontraktacyjnych i nie ma w ich zakresie mocy przepisu bezwzględnie obowiązującego. Takie zaś porozumienia pomiędzy stronami nie zostały zawarte, co jest bezsporne.

Z tych też względów za chybione należało uznać zarzuty skarżącej dotyczące naruszenia prawa materialnego.

W świetle powyższego nieuzasadniony również okazał się ostatni z zarzutów apelacji, a dotyczący oddalenia przez Sąd I instancji wniosku dowodowego skarżącej o sporządzenie opinii przez biegłego z zakresu ekonomiki rolnictwa.

Biegły ten został wnioskowany przez stronę powodową na okoliczność ustalenia,

w oparciu o § 7 rozporządzenia MRiRW z 10.03.2011 r., wysokości należnego

od pozwanej na jej rzecz dodatkowego świadczenia finansowego. W sytuacji zatem, jak trafnie wskazał to Sąd Okręgowy, gdy roszczenie powodowej spółdzielni rolniczej uznane zostało za nieusprawiedliwione, co do zasady nie zachodziła konieczność,

co oczywiste, badania wysokości tego roszczenia. Tym samym też,

nie przeprowadzenie powyższego dowodu przez Sąd I instancji (oddalenie tego wniosku dowodowego) pozostawało bez wpływu na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia. Niezależnie od powyższego zauważyć także trzeba, iż we wniosku tym w sposób nieprawidłowy sformułowana została przez stronę powodową teza dowodowa. Jak wynika bowiem z treści § 7 rozporządzenia MRiRW, wysokość dodatkowego świadczenia finansowego oblicza się według podanego w nim wzoru,

a tym samym w tym zakresie nie są potrzebne wiadomości specjalne.

Jeśli zaś strona powodowa nie dysponowała wszystkimi danymi, które są potrzebne do przeprowadzenia powyższego wyliczenia (np. dotyczącymi: wartości białego cukru kwotowego sprzedanego przez producenta ustalonej po średniej cenie tego cukru (C); czy też wartości białego cukru kwotowego sprzedanego przez producenta ustalonej po cenie referencyjnej, powiększonej o 40 euro (CR), to winna

ona wnioskować o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego na powyższą okoliczność.

Na zakończenie jeszcze wskazać należy, iż brak było podstaw

do uwzględnienia wniosku skarżącej o zwrócenie się z pytaniem prejudycjalnym

do Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości. Jak stanowi bowiem art. 267 Traktatu o funkcjonowaniu UE, Trybunał Sprawiedliwości jest właściwy do orzekania w trybie prejudycjalnym o wykładni Traktatów i ważności oraz wykładni aktów przyjętych przez instytucje, organy lub jednostki organizacyjne Unii, w przypadku gdy pytanie

z tym związane jest podniesione przed Sądem jednego z Państw Członkowskich, Sąd ten może, jeśli uzna, że decyzja w tej kwestii jest niezbędna do wydania wyroku, zwrócić się do Trybunału z wnioskiem o rozpatrzenie tego pytania.

Zważyć zaś należy, iż kwestie podnoszone przez stronę powodową, a mające uzasadniać potrzebę zwrócenia się o ich rozstrzygnięcie do ETS, były pomiędzy stronami bezsporne. Jak już bowiem wskazywano wyżej, nie budzi wątpliwości, iż przepisy prawa wspólnotowego mogą być bezpośrednio stosowane w prawie krajowym, bezsporna była również definicja roku gospodarczego, zawarta w art. 3 lit. e rozporządzenia rady (WE) nr 1234/2007. Powyższe jednak nie wpływa w żaden sposób na ocenę żądania strony powodowej, w sytuacji gdy brak jest w prawie wspólnotowym przepisu przyznającego jej uprawnienia do dochodzonego

w niniejszym postępowaniu od pozwanej dodatkowego świadczenia finansowego,

a rozporządzenie MRiRW z dnia 10.03.2011 r. regulujące takie świadczenie

nie miało zastosowania do umowy łączącej strony z 01.04.2010 r., gdyż zawarta

ona została przed jego wydaniem. Tym samym pytanie, jakie skarżąca chciałaby przedstawić za pośrednictwem Sądu do ETS, nie miało charakteru prejudycjalnego.

Z tych wszystkich względów Sąd Odwoławczy, na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił apelację strony powodowej, jako nieuzasadnioną (pkt 1). O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono natomiast po myśli art. 98 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 6 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (pkt 2).

MW